

POSTANOWIENIE

Dnia 6 października 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Dąbrowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jan Górowski

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku K. C.

przy uczestnictwie R. B. i H. B.

o wpis hipoteki przymusowej zwykłej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 października 2010 r.,

zażalenia wnioskodawczynie

na postanowienie Sądu Okręgowego w S. z dnia 26 marca 2010 r., sygn. akt II Ca (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w S. postanowieniem z dnia 26 marca 2010 r. zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w G. z dnia 18 czerwca 2008 r. w ten sposób, że nakazał wpisać w dziale IV księgi wieczystej Kw (...)0 prowadzonej przez Sąd Rejonowy w G. hipotekę przymusową zwykłą w kwocie 10.000 zł na nieruchomości stanowiącej współwłasność H. B. w udziale do ½ części i R. B. w udziale do ½ części – na rzecz K. C. oraz orzekł, że koszty postępowania przed sądami obu instancji oraz przed Sądem Najwyższym wnioskodawca i uczestnicy ponoszą we własnym zakresie. O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy miał

na względzie, że wprawdzie interesy wnioskodawcy i uczestników były sprzeczne, jednakże ci ostatni nie dali podstaw do wszczęcia postępowania. Poza tym, w ocenie Sądu Okręgowego zasadnicza kwestia tego postępowania nie była oczywistą, wszelkie bowiem wątpliwości usunęło dopiero orzeczenie Sądu Najwyższego, które zapadło w przedmiotowej sprawie.

Na powyższe postanowienie w części orzekającej o kosztach postępowania zażalenie złożył wnioskodawca zarzucając naruszenie art. 520 § 2 k.p.c. przez jego niezastosowanie i niewłaściwą wykładnię wniósł o uchylenie postanowienia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Niniejsza sprawa rozpoznana została w postępowaniu nieprocesowym. W postępowaniu tym obowiązuje zasada wyrażana w art. 520 § 1 k.p.c., zgodnie z którą każdy uczestnik postępowania ponosi koszty, które sam wydatkował bezpośrednio lub które powstały na skutek uwzględnienia przez sąd jego wniosku o przeprowadzenie określonych czynności. Oznacza to, że wedle wymienionej reguły nikt nikomu nie zwraca poniesionych kosztów.

Artykuł 520 § 2 k.p.c. stanowi wyjątek od zasady wyrażonej w § 1. Przesłankami do stosowania tego przepisu są: różny stopień zainteresowania w wyniku postępowania poszczególnych uczestników bądź sprzeczność interesów uczestników. O różnym stopniu zainteresowania w wyniku postępowania czy sprzeczności interesów decyduje stanowisko uczestników. W niniejszej sprawie cały czas postępowania uczestnicy H. B. i R. B. zachowywali się biernie. Nie oponowali przeciwko żadnym z wniosków zgłaszanych w różnych stadiach postępowania. W tym stanie trafne jest orzeczenie Sądu Okręgowego, który rozstrzygnięcie o kosztach oparł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

Z powyższych względów na mocy art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c. i art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.